

W-13

คดีหาสัน วงศ์

เรื่องราวที่ไม่มีใครอยากจดจำ

สถานที่ที่เวลาไม่เดิน... และบางสิ่งไม่ควรมียุ
มีเพียงความทรงจำ... ที่ยังหลงเหลือ
จนถึงทุกวันนี้

คดีหาสน์วงกต

No Way Out

อักษรลิขิต

เรื่องราวทั้งหมดนี้มีอยู่ว่า

นานมาแล้ว...ผมมีโอกาสไปต่างจังหวัดทางภาคเหนือ...
จำได้ว่ายังเพิ่งเริ่มทำงานใหม่ๆพอลาพักร้อนเราก็นัดพวกเพื่อนที่
แผนกไป ทั้งหมด 6 คน มีบ้านหลังหนึ่งที่มันไม่น่าจะมาทำเป็นที่
พักสำหรับนักท่องเที่ยว เพราะบ้านหลังนี้มันไม่เหมือนบ้าน มัน
เหมือนอาคารขนาดใหญ่ที่เรียกว่า คฤหาสน์ น่าจะเหมาะ
มากกว่า ห้องในบ้านหลังนี้(ผมขอเรียกว่าบ้านแล้วกัน) มีหลาย
สิบห้อง บ้านเป็นสองชั้น หลังคากระเบื้องว่าวสมัยโบราณ รอบๆ
มีบริเวณสวนกว้างมากในเนื้อที่ 3 ไร่ มีต้นไม้ใหญ่คือจามจุรี แผ่
กิ่งก้านใหญ่โต ในสถานที่แห่งนี้มีเจ้าหน้าที่...แต่ขอเรียกว่า
คนงานก็แล้วกันครับ...เท่าที่เห็น 3 คน แต่มีอายุแล้วทั้งนั้น น่าจะ
60 ปีขึ้นไปทั้ง 3 คน หลังจากนั้น 10 ปี ผมตัดสินใจเขียนนวนิยาย
เรื่องนี้เพราะ...เท่าที่จำได้มันมีเหตุการณ์ประหลาดๆหลายอย่างที่
ประสมมาระหว่างการเข้าพักที่นี้ 3 คืน สุดแสนทรมานและอกสั่น
ผ่นแขวนตลอดเวลา จนคิดว่าไม่น่าจะเอาชีวิตรอดจากที่นี่ไปได้
แน่...ขออธิบายคร่าวๆเท่านี้ดีกว่าครับ...เชิญหาคำตอบทั้งหมด
ได้เลยครับ.....

เข้าวันศุกร์...ผมและเพื่อนอีก 5 คนมารวมตัวกันที่สถานีรถไฟบางซื่อ..เพื่อเดินทางท่องเที่ยวเชียงใหม่ ช่วงเดือนนี้เป็นหน้าหนาวพอดี อากาศทางโน้นน่าจะเย็นสบาย พวกเราเตรียมอุปกรณ์สำหรับพักผ่อนอย่างครบครัน....แต่ทันใดนั้น เสียงโทรศัพท์ของผมดังขึ้น เสียงในสายคือ พี่ชายลูกของลุง บอกว่าให้เรามาพักที่บ้านที่จัดไว้ให้สำหรับเราโดยเฉพาะ...เราก็ตอบตกลงไปเลยเพราะไม่ต้องไปหาโรงแรมที่ไหน....

เสียงในสายเงียบไปชั่วคราว ก่อนที่เขาจะพูดประโยคหนึ่งทิ้งท้ายไว้

“ไปถึงแล้ว...อย่าเปิดทุกห้องนะ” ผมหัวเราะเบาๆ คิดว่าเป็นแค่มุกขำๆ ของผู้ใหญ่
“ครับพี่ เดี่ยวถึงแล้วจะโทรบอก”

แต่ไม่รู้ทำไม...คำพูดนั้นมันดันติดอยู่ในหัวผมตลอดการเดินทางรถไฟเคลื่อนตัวออกจากสถานีบางซื่อ เสียงล้อเหล็กบนรางดัง *ก๊ก ก๊ก ก๊ก*

พวกเราทั้ง 6 คนคุยกันเสียงดัง หัวเราะกันเหมือนทริปปรธรรมดาๆ

ไม่มีใครรู้ว่า...มันจะไม่ใช่ทริปปรธรรมดา

พอถึงเชียงใหม่ก็เกือบเย็นแล้ว อากาศหนาวกว่าที่คิด ลมหายใจ
กลายเป็นไอจางๆ เรามีรถมารับตามที่พี่ชายลูกของลุงบอกไว้
คนขับเป็นชายแก่...ผมชาวเกือบทั้งหัว
เขาไม่พูดอะไรเลย นอกจากพยักหน้าให้ขึ้นรถ

ระหว่างทาง...ไม่มีใครพูดอะไร ทั้งรถมีแค่เสียงเครื่องยนต์...กับ
ความเงียบที่มัน “แน่น” จนรู้สึกอึดอัด

“ลุงครับ...บ้านที่เราจะไปนี่ ไกลมั๊ยครับ” ผมลองถาม

ชายแก่เงียบไปพักหนึ่ง ก่อนตอบสั้นๆ

“ถึงแล้ว...ก็อย่าเดินไปไหนไกลตอนกลางคืน”

ผมหันไปมองเพื่อน บางคนเริ่มทำหน้าแปลกๆ

คำเตือนอีกแล้ว...

ถนนเริ่มแคบลง สองข้างทางกลายเป็นป่า ไฟถนนไม่มี

มีแค่ไฟนำรถที่ส่องไปข้างหน้า...เหมือนเรากำลัง “เจาะเข้าไป
ในความมืด”

แล้ววรกัทยุด ตรงหน้าคือ “บ้าน” หรือควรจะเรียกว่า...
“คฤหาสน์” มันตั้งตระหง่านอยู่กลางที่ดินกว้าง มีด...เงียบ...
และไม่มีไฟแม้แต่ดวงเดียว ต้นจามจุรีขนาดใหญ่แผ่กิ่งคลุมตัว
อาคารไว้เหมือนกำลัง “ปิดบังอะไรบางอย่าง”

“ลงได้แล้ว” เสียงชายแก่พูด

พวกเขาค่อยๆ ลงจากรถ ทันทีที่เท้าสัมผัสพื้น... ผมรู้สึกได้เลยว่า
ที่นี่...มันไม่ปกติ ประตูไม้บานใหญ่ค่อยๆ เปิดออก ทั้งที่...ไม่มี
ใครยืนอยู่ตรงนั้น

“เข้ามาสิ...”

เสียงแหบๆ ดังมาจากข้างใน ชายแก่ 3 คนยืนอยู่ในเงามืด
ทั้งสามคนมองพวกเรา...โดยไม่ยิ้มเลยแม้แต่นิดเดียว

ผมไม่รู้ว่าคิดไปเองหรือเปล่า แต่ผมรู้สึกว่า... ตั้งแต่วินาทีที่พวก
เราเดินเข้าไป “บ้านหลังนี้”...มันไม่ยอมปล่อยให้พวกเราออกไป
ง่ายๆ อีกแล้ว

คืนแรก...คือจุดเริ่มต้นของทุกอย่าง และมันเริ่มขึ้น... ตั้งแต่
“ห้องที่ไม่มีใครเปิด”

คืนแรก

พวกเราถูกพาเข้าไปในโถงกลางของคฤหาสน์ กลิ่นไม้เก่า...ผสม
กับกลิ่นฉุนขึ้นบางอย่างลอยคลุ้งอยู่ในอากาศ ไฟสลัวๆ จาก
หลอดสีเหลืองทำให้ทุกอย่างดูมืดและหม่น

“พักชั้นสองนะ”

หนึ่งในชายแก่พูดขึ้นเสียงเรียบ เขาชี้ไปที่บันไดไม้ยาวด้านข้าง

“เลือกห้องเอาเอง...แต่...” เขาหยุด

สายตาของเขามองขึ้นไปข้างบน...เหมือนกำลัง “ระวังอะไร
บางอย่าง”

“ห้ามเปิดห้องสุดทางเดิน” พวกเรามองหน้ากัน แน่นอน...ยิ่ง
ห้าม ก็ยิ่งอยากรู้

บันไดไม้ส่งเสียง *เอี้ยด...เอี้ยด...* ทุกครั้งที่เหยียบ
เหมือนมันไม่อยากจะให้ใครขึ้นไป

ชั้นสองเป็นทางเดินยาวเหยียด มีประตูเรียงกันทั้งซ้ายและขวา...
ยาวจนมองไม่เห็นสุดทาง

ไฟมีเป็นช่วงๆ บางดวงกะพริบ...เหมือนกำลังจะดับ

“เอาห้องนี้แหละ” เพื่อนผมคนหนึ่งพูด

พวกเราเลือกห้องติดๆ กัน 3 ห้อง ผมอยู่กับ “นัท” ส่วนอีก 4 คน
แยกไป ก่อนเปิดประตู... ผมเผลอมองไปสุดทางเดิน มี “ประตู
บานหนึ่ง” อยู่ไกลๆ มันต่างจากบานอื่น เก๋กว่า...ด่ากว่า...และ
เหมือน... มันกำลัง “มองกลับมาที่ผม”

เวลาประมาณตีหนึ่ง ผมสะดุ้งตื่น ไม่รู้เพราะอะไร

ทั้งห้องมืดสนิท นัทนอนอยู่ข้างๆ หายใจสม่ำเสมอ

แต่ผม... ได้ยินเสียงบางอย่าง ก๊อก... ก๊อก... ก๊อก...

เสียงเคาะประตู เเบา...แต่ชัด ผมลุกขึ้นนั่ง

“นัท...มึงได้ยินปะ” นัทไม่ตอบ ยังหลับ

ก๊อก... ก๊อก... ก๊อก... อีกครั้ง คราวนี้ดังขึ้น

ผมรวบรวมความกล้าเดินไปที่ประตู มือผมจับลูกบิด เย็น
เฉียบ...เหมือนน้ำแข็ง

ผมค่อยๆ เปิดออก แง้ม...ซ้ำๆ... ไม่มีใคร ทางเดินว่างเปล่า
ไฟกระพริบเบาๆ แต่...มี “รอยเท้าเปียกน้ำ” อยู่หน้าห้องผม
และมัน...ไม่ได้เดินออกไป มัน “เดินเข้าไป” ตามทางเดิน
ไปทางเดียวกับ... ห้องสุดท้าย ผมยืนแข็งอยู่ตรงนั้น
ใจเต้นแรงจนได้ยินเสียงตัวเอง

ทันใดนั้น... ไฟทั้งชั้น “ดับพรึบ!” ความมืดกลืนทุกอย่างในทันที

แล้วผมก็ได้ยินเสียง... ใกล้เคียงมาก... เหมือนมีใครบางคน ยืนอยู่
“ข้างหลังผม”

“นาย...เห็นห้องนั้นแล้วใช่ไหม...” เสียงกระซิบแผ่วเบา... แหบ
แห้ง ผมหันกลับไปทันที! ไม่มีใคร

แต่ประตูห้องของผม... มันค่อยๆ ปิดเอง ...ทั้งที่ผมไม่ได้จับมัน

บึ่ง! ผมหายใจหอบ เหงื่อเย็นไหลเต็มตัว และในความคิดนั้น...

ผมเห็นอะไรบางอย่าง “เงาคน” ยืนอยู่ในห้อง มันไม่ใช่คนที่

มันสูงกว่า ผอมกว่า และ...มันไม่มีหน้า

“คืนนี้...อย่าออกไป...” เสียงนั้นพูดอีกครั้ง

แล้วทุกอย่างก็เงียบ

เช้าวันรุ่งขึ้นพวกเรามารวมตัวกันที่โถงสีหน้าทุกคนไม่ดีเลย

เหมือน...ไม่มีใครได้นอนจริงๆ

“เมื่อคืน...มีใครได้ยินเสียงเคาะประตูมั๊ย”

ผมถาม เพื่อนผมอีกคนค่อยๆ เงยหน้าขึ้น “กู...ไม่ได้ยินเคาะ”

เขากลืนน้ำลาย ก่อนพูดต่อเบาๆ “แต่กูเห็น...คนเดินอยู่หน้าห้อง” ทั้งกลุ่มเงิบกริบ “มันเดินไปทางห้องสุดทาง...”

ทันใดนั้น เสียงหนึ่งดังขึ้นจากด้านหลัง

“เมื่อคืน...มีคนเปิดประตูแล้วใช่ไหม”

พวกเราหันไปพร้อมกัน ชายแก่คนหนึ่งยืนอยู่ มองพวกเรา...นิ่งสนิท “ถ้าเปิดแล้ว...” เขาพูดซ้ำๆ

“มันจะเริ่มจำทางได้” ลมเย็นวูบหนึ่งพัดผ่าน

ทั้งที่ไม่มีหน้าต่างเปิด และในวินาทีนั้น... ผมเริ่มรู้สึกว้าว

คุณหาสน์แห่งนี้... ไม่ใช่แค่ “มีบางอย่างอยู่ข้างใน”

แต่มันกำลัง “เรียนรู้พวกเรา” และมันกำลังพาเรา...เข้าไปใน
วงกตของมัน

ดินที่สอง

ทั้งวันพวกเราแทบไม่ได้ออกไปไหน บรรยากาศในบ้านมันกดดัน
จนไม่มีใครอยากแยกตัว

ชายแก่ทั้ง 3 คน...หายไป เหมือนไม่เคยอยู่ที่นี้

“กว่าเราออกไปข้างนอกดีกว่า”

หนึ่งในเพื่อนพูด ทุกคนเห็นด้วย แต่พอเดินไปถึงประตูใหญ่
มันเปิดไม่ออก

“เมื่อวานยังเข้าได้อยู่เลยนะ!” พวกเราช่วยกันผลัก...กระแทก...
ลองทุกวิธี

“มันล็อกจากข้างใน...” ผมพูดเบาๆ

ทั้งกลุ่มเงียบ เพราะมันแปลว่า... มีบางอย่างไม่ยอมให้เรา
ออกไป

ตกเย็น พวกเราตัดสินใจ... “จะไปดูห้องสุดท้าย”

“มึงแน่ใจนะ...” นัทถาม ผมพยักหน้า

“ถ้าไม่รู้ว่าจะแหม่งคืออะไร...เราจะอยู่ที่นี้ยังไงอีกสองคืน”

ไฟชั้นสองกะพริบเหมือนเดิม ทางเดินยาวเหยียด

แต่วันนี้... มันดู “ยาวกว่าเดิม”

“เมื่อวานมันไกลขนาดนี้ปะวะ...”

เพื่อนผมพิมพ์ว่า ไม่มีใครตอบ

พวกเราเดินไปเรื่อยๆ ซ้าย ขวา ซ้าย ขวา ประตูเหมือนเดิมทุก
บาน แต่สิ่งที่ไม่เหมือนเดิมคือ “จำนวนมันเพิ่มขึ้น”

“เดี๋ยว...กูจำได้ว่าเดินผ่านห้องนี้ไปแล้ว”

ผมหันกลับไป ประตูบานเดิม รอยขีดข่วนเหมือนเดิม

แต่เมื่อกี้... มันควรจะอยู่ “ข้างหลังเราไปแล้ว”

“หยุด!” ผมตะโกน ทุกคนหยุด “เรา...กำลังวนอยู่”

ทันใดนั้น เสียงหนึ่งดังขึ้น บัง! ประตูบานหนึ่งเปิดเองซ้าๆ...

ข้างในมืดสนิท “ใครเปิดวะ!” ไม่มีใครตอบ เพราะไม่มีใครอยู่
ใกล้ประตูนั้นเลย

“อย่าเข้าไป...” เสียงแหบๆ ดังขึ้น เราหันไป ชายแก่คนหนึ่งยืน
อยู่สุดทาง ทั้งที่เมื่อกี้...ไม่มีใครอยู่ตรงนั้น

“ถ้าเข้าไป...” เขายิ้ม “จะกลับออกมาไม่ได้”

“แล้วห้องสุดทางล่ะ!” ผมตะโกนถาม

ชายแก่ไม่ตอบ เขาแค่... ซ้ำไปข้างหลังพวกเรา

ทุกคนหันกลับไปพร้อมกัน แล้วหัวใจผม...แทบหยุดเต้น

“ห้องสุดทาง” มันมาอยู่ “ตรงหน้าเราแล้ว”

ทั้งที่เมื่อกี้...มันยังอยู่ไกลสุดสายตา ประตูบานนั้น...

เก้าจนแทบพัง มีรอยขีดเหมือนคนพยายาม “ชวนออกมา”

และมีบางอย่างเขียนไว้ “อย่าให้มันรู้จักคุณ”

มือของผมสั่น “เปิดมัย...” ไม่มีใครตอบ แต่สุดท้าย

ผม...จับลูกบิด แก๊วก... ประตูเปิด ทันทีที่เปิด

ลมเย็นจัดพุ่งออกมา เหมือนช่างโน้ไม่ใช้ห้อง แต่เป็น...

“อีกทีหนึ่ง” ฟั้นไม่ใช่ฟั้นไม้ แต่เป็นทางเดินยาว มีด...ดึก...และไม่
มีที่สิ้นสุด

“นี่มัน...” บิ่ง!

ประตูด้านหลังปิดเองทันที “เฮ้ย!!!” เราหันกลับไป ประตูหายไ
ไปแล้ว เหลือแค่ “กำแพง”

“เรากลับไม่ได้แล้ว...” ใครบางคนพูดเสียงสั้น

ทันใดนั้น เสียงฝีเท้า...ดังขึ้น ไม่ใช่จากพวกเรา แต่มาจาก
“ข้างหน้า” กีก... กีก... กีก...

เงาดำสูงๆ ค่อยๆ เดินออกมาจากความมืด มันสูงผิดปกติ

แขนยาวจนเกือบลากพื้น และมัน... มีหลายหน้า

หน้าของคนหลายคน ซ้อนกันอยู่ บางหน้า... คือเพื่อนผม

“มันจำพวกเราได้แล้ว...” เสียงชายแก่ดังขึ้น ทั้งที่เขาไม่ได้อยู่ตรง
นี้ “ตอนนี้...” “มันจะเริ่มแทนที่” เงานั้นหยุดอยู่ตรงหน้า

แล้วมันพูด ด้วยเสียงที่เหมือน “หลายคนพูดพร้อมกัน”

“เหลือ...หกคน” มันเอียงคอ

“อีกไม่นาน...จะเหลือห้าคน”

ไฟทั้งหมดดับลง เสียงกรี๊ดร้องดังขึ้น และในความมืดนั้น

ผมรู้ทันทีว่า... พวกเรา...ไม่ได้อยู่ครบ 6 คนอีกต่อไปแล้ว

...ผมค่อยๆ ลุกขึ้นจากเตียง

นัยยะหลับสนิท เหมือนไม่รู้อะไรเลย

ลมหายใจของมันสม่ำเสมอ...ปิดปกติจนน่ากลัว

ผมเปิดประตูออกไปช้าๆ

แฮ็ด... เสียงบานพับดังยาวในความเงียบ

ทางเดินว่างเปล่า ไฟยังคงกะพริบเหมือนเดิม

แต่คืนนี้...มันเงียบเกินไป ผมเริ่มเดินช้าๆอย่างระวังทุกฝีเท้า

ติก... ติก... ติก... เสียงฝีเท้าของผมสะท้อนในทางเดิน

แต่... ไม่ใช่แค่เสียงของผม

ติก... ติก... ติก... มี “อีกจังหวะหนึ่ง” เดินตามมา

ผมหยุด เสียงนั้น...ก็หยุด ผมหันกลับไป ไม่มีใคร

ผมกลืนน้ำลาย ก่อนจะเดินต่อ ตึก... ตึก... ตึก... มันกลับมา
อีกครั้ง คราวนี้...ใกล้กว่าเดิม เหมือนมีใครบางคนเดินอยู่
“ข้างหลังผมไม่ถึงสองก้าว” ผมเริ่มเดินเร็วขึ้น

เสียงนั้น... ก็เร็วขึ้น ผมหันกลับไปทันที! ไม่มีใคร

แต่สิ่งที่ทำให้ผมหยุดหายใจคือ... “เงา” เงาของผมบนพื้น

มันมี “สองเงา” ทั้งที่มีแสงแค่ดวงเดียว

ผมถอยหลัง หัวใจเต้นแรงจนแทบทะลุออกมา

แล้วเงานั้น...ขยับ ไม่ตรงกับตัวผม

มันยกมือขึ้นช้าๆ ทั้งที่ผม...ไม่ได้ขยับเลย “เจอตัวแล้ว...”

เสียงกระซิบดังขึ้นข้างหู ผมหันกลับไปทันที

ไม่มีใคร แต่ปลายทางเดิน...มีประตูบานหนึ่งเปิดอยู่

ทั้งที่ก่อนหน้านี้...มันปิดอยู่ ผมไม่รู้ว่าทำไม

แต่ขาผม... มันเดินเข้าไปเอง ข้างในไม่ใช่ห้องนอน

มันเป็น “โถงขนาดใหญ่” ผ่นังเต็มไปด้วย “ประตู”

นับไม่ถ้วน เรียงกันซ้อนๆ เหมือนรังผึ้ง

บางบานเปิด บางบานปิด บางบาน...

มีเสียงดังออกมาจากข้างในเสียงร้องไห้

เสียงเคาะ เสียงข่วน ผมหายใจไม่ออก

“นี่มัน...”

ทันใดนั้น ประตูบานหนึ่งเปิดออกเอง ซ้ำๆ...ข้างใน...

ผมเห็น “ตัวผมเอง” ยืนอยู่ในห้องนั้น มันมองผม แล้วยิ้ม

รอยยิ้มที่ไม่ใช่ของผม

“นายออกมาแล้ว...” มันพูด

เสียงของมัน... คือเสียงของผม “นั่น...ฉันก็เข้าไปแทนได้แล้ว”

ปัง! ประตูทุกบานในโถง ปิดพร้อมกัน เสียงดังสนั่น

ผมสะดุ้ง แล้วพบว่า... ผมยืนอยู่ในทางเดินเดิม